

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2016. év október hó 13. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

### **ítéletet:**

A különös kegyetlenséggel, több emberen elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék** 2015. év október hó 06. napján kelt **7.B.25/2014/119.** számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott büntetését életfogytig tartó szabadságvesztésre súlyosítja.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 28 (huszonnyolc) évben határozza meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 20.370 (húszezer-háromszázhetven) forint bünyügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

## **INDOKOLÁS**

A Pest Megyei Főügyészség NF.2063/32-I. számú vádirata alapján indult büntetőügyben elsőként a Budapest Környéki Törvényszék 2012.XI.21-én kelt 24.B.30/2012/27. szám alatt hirdetett ítéletet, melyben a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és f) pontjai szerint minősülő emberölés büntetében a Btk. 322. § (1) bekezdés b) pontja szerint minősülő kifosztás büntetében és a Btk. 327. § (1) bekezdés szerinti jármű önkényes elvétele büntetében. Ezért őt halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy legkorábban 40 év múlva bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bünyügyi költségről.

A védelmi fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2014.01.23-án kelt 3.Bf.94/2013/17. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlanság folytán hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A megismételt eljárásban a Budapest Környéki Törvényszék a 2015.X.06. napján kelt 7.B.25/2014/119. szám alatti ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (2012. évi C. törvény 160. § (1), (2) bekezdés d) és f) ezért őt 19 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést fegyházban rendelte végrehajtani, azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes

szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

A vádlottat továbbá felmentette a kifosztás büntette miatt emelt vád alól, míg a jármű önkényes elvételének büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viselése felől.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a módosított vád szerinti bűnösség megállapítása és súlyosabb, életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabása, valamint a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása végett jelentett be fellebbezést.

A vádlott a büntetés enyhítése, míg védője elsődlegesen téves minősítés, másodlagosan a büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést, a védő megszüntetésre, felmentésre vonatkozó ítéleti rendelkezéseket tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.968/2014/15. számon a nyilvános ülésen is fenntartott átiratában az ügyészi fellebbezést a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárás kivételével fenntartotta, a védelmi jogorvoslatokat alaptannak ítélte meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása során mind a perrendi szabályokat, mind a másodfokú bíróság hatályaon kívül helyező végzésében az eljárás megismétlésére adott útmutatásokat megtartotta.

A bizonyítékok rendkívül aprólékos mérlegelése alapján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott kis mértékben azonban téves ténybeli következtetést tartalmaz, mert a vádlott és a sértett együttélésének ténye esetükben nem jelent élettársi közösséget, közös gazdálkodást nem keletkeztet közös vagyont. Miután az élettársak az élettársi közösség

alatt önálló vagyonszerzők, a szerzés arányában válnak tulajdonossá és figyelemmel arra, hogy a bizonyítás anyaga szerint a vádlott eltartatta magát a sértettel gyermeke anyjával, a sértett sérelmére elkövetett élet elleni bűncselekményt követően a pénztárcájából a vádlott által kivett 50.000 forint nem minősült a közös gazdálkodásból származó közös vagyonnak. A tényállás kisebb hibája az iratok tartalma alapján az ítélet indokolásából levont helyes következtetéssel kiküszöbölhető.

Az ügyészi álláspont szerint az élet elleni bűncselekmény tekintetében az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, tévedett azonban a felmentő és a megszüntető rendelkezés meghozatalakor. Élettársi közös szerzés hiányában a vádlott által magához vett 50.000 forint tekintetében a vádlottat kifosztás büntetében is bűnösnek kell kimondani. Emellett téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a jármű önkényes elvétele büntetnének ne lenne jelentősége a büntetés kiszabása szempontjából. A bűnhalmazatnak részint büntetési tétel keret felső határát emelő hatása van, részint súlyosító körülmény a kettőnél több bűncselekmény halmazata.

A büntetés kiszabása körében a törvényszék nem értékelte kellő súllyal a többszörösen minősülő emberölésnek a társadalmat kiemelten veszélyeztető voltát, amely miatt a büntetési célokat csak az életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazása szolgálja megfelelően. A méltányolható személyi körülmények jelen esetben azonban lehetővé teszik, hogy a vádlott ne legyen kizárása a feltételes szabadság kedvezményből.

A bűnösségi körülményeket az enyhítő körülmények tekintetében annyiban szükséges pontosítani, hogy a cselekménytől számított időmúlást és a kiskorú gyermekes állapotot nem lehet figyelembe venni, ugyanakkor további súlyosító körülmény a több egyenként is veszélyes eszköz használatra.

A nyilvános ülésen az ügyészség jelenlévő képviselője mindezek alapján indítványozta az elsőfokú ítélet akkénti megváltoztatását, hogy a Fővárosi Ítéletábrla a vádlott élet elleni cselekményét az elkövetéskori anyagi jogszabály alkalmazásával minősítse, és mondja ki a vádlottat bűnösnek további 1 rb. kifosztás büntetében (1978. évi IV. törvény 327. § (1) ) mindezekért ítélje őt életfogytig tartó fegyházbüntetésre azzal, hogy feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a cselekmény helyes jogi minősítése a 2 rb. erős felindulásban elkövetett emberölés büntette, az elsőfokú ítéletben megállapított történeti tényállás alapján.

A bíróság rögzítette, hogy a vádlottnak hosszú időn keresztül mennyi megaláztatást kellett elszenvednie mindkét sértett részéről, továbbá, hogy a cselekmény közvetlen kiváltó oka az volt, hogy a sértettek a vádlott távollétében holmijait összepakolták és a sértett közölte a vádlottal, hogy Németországba kíván költözni közös gyermekükkel.

A vádlottban emiatt feltorlódtak az indulatok és ennek hatására követte el cselekményét. Az indokolatlan alaptalan megaláztatás sorozat és a vádlott igazolt személyiségzavara egy olyan heves indulati álláspontot eredményezett, hogy az elkövetés méltányolható okból rögtönös szándékkal valósult meg, mely az erős felindulásban elkövetett emberölés minősítését indokolja.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla, az ítéletet megváltoztatva védence bűnösségét 2 rb. erős felindulásban elkövetett emberölésben mondja ki, továbbá a kiszabott fő és mellékbüntetést enyhítse.

A vádlott az utolsó szó jogán őszinte megbánásának adott hangot és csatlakozva a védő által elmondottakhoz a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A büntetés súlyosítása tekintetében az ügyészi fellebbezés alapos.

Az ítéltábla a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bírósági a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében az eljárás megismétlésére adott útmutatásokat megtartva folytatta le.

A Be. 75. § (1) bekezdésében megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a hatályon kívül helyező határozatban megfogalmazott útmutatást is meghaladó terjedelemben szerezte be az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat.

A Budapest Környéki Törvényszék által megállapított tényállás alapvetően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben foglalt hiányosságtól és megalapozott, azt az iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában alapítottan az alábbiak szerint a Főváros Ítéltábla kisebb mértékben kiegészíti, pontosítja:

A tényállás 7. oldal utolsó sorából mellőzi a „durván, megalázó módon provokálta” szövegrészt (mely a sértett részéről történő labdával való megdobásból levont következtetés)

A tényállás 10. oldal 7. bekezdésből mellőzi a „neki háttal” szövegrészt (mely nem egyezik a 2011.VI.14.-én foganatosított gyanúsított kihallgatáskor készített és a nyomozati iratokhoz csatolt videofelvételen található vádlotti vallomással)

A tényállás 11. oldal 3. bekezdés 2. mondatának első felét kiegészíti azzal, hogy az alsó szinttől az emeletet 18 lépcsőfok választotta el (helyszíni szemle alkalmával helyszínről készített fényképmelléklet 36., 39., 57.,-60. fénykép)

Ugyanezen mondatból mellőzi a „vádlottra támadt” szövegrészt, helyette a „vádlott felé haladt” szövegrészt emeli a tényállásba (gyanúsított jegyzőkönyv nyomozati 3. kötet 403. oldal utolsó bekezdés.)

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az ítélet további részében (41. oldal 3. bekezdés) iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a „laptop képernyőjén is vérnyomokat találtak, mert

ellentétes a bűnjeljegyzék átvizsgálásáról készült vizsgálat eredményével (nyomozati irat 2. kötet 14. oldal)

Mindezen kisebb pontosításokkal a tényállás hibamentes és irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. Kimerítő alaposággal és meggyőzően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, illetve melyeket és milyen okból vetett el.

A törvényszék részletesen kihallgatta a vádlottat, továbbá a vádlott és a sértett kapcsolatáról tanúként a tanúkat, felolvasással tette a bizonyítás anyagává a tanú vallomását.

Az emberölés utáni utócsелеkményekre tanúként hallgatta meg tanúkat.

A másodfokú bíróság iránymutatása alapján tárgyalásra idézte a vádlott testvérét és a vádlott édesanyját, akik mentességi jogukkal élve hozzátartozóként a vallomástételt megtagadták.

Az elsőfokú bíróság eljárása során a tárgyaláson is meghallgatott igazságügyi elmeorvosszakértők, pszichológus szakértők szakvéleményein túl ismertetéssel tette a tárgyalás anyagává az igazságügyi nyomszakértői, műszaki és írásszakértői véleményt, míg a be nem vont igazságügyi orvos és elmeszakértő magánszakvéleményét okiratként tette a tárgyalás anyagává.

Okiratként értékelte a helyszíni szemle jegyzőkönyveket és fényképeket, a vádlott írásos és a sértett e-mail üzenetén és levelein túl a megismételt eljárásban a tanútól beszerzett a sértett naplóját.

A számos egyéb vádlotti és védői bizonyítási indítványt helytállóan utasította el, a rendelkezésre álló és értékelési körbe vont bizonyítékokat elegendőek voltak a tényállás tisztázására.

A bizonyítékokat a Törvényszék irathűen rögzítette, egymással összevetette és logikai hiba nélkül értékelte.

A másodfokú bíróság iránymutatásának megfelelően részletesen vizsgálta a vádlottnak a sértetthez fűződő viszonyát. E körben a vádlott vallomásán túl a vádlott és a sértettek rokoni és ismeretségi körébe tartozó tanúk vallomásait összevetette a megismételt eljárásban beszerzett a sértett naplójában lévő bejegyzésekkel. Ezen bizonyítékok alapján kimerítő részletességgel adott számot azokról a releváns előzményekről, melyek a bűncselekmény elkövetésében szerepet játszhattak megállapítva, hogy a vádlottat a sértettek részéről folyamatos megaláztatások érték, ugyanakkor a vádlott egyre agresszívabbá is vált a kapcsolatban.

Vizsgálta az ölési cselekményeket közvetlenül megelőző a vádlott és a sértett közti veszekedés konkrét tartalmát is e körben a vádlotti elmondását tényként elfogadva azt egyező tartalommal a tényállás részévé is tette.

Az élet ellenes cselekmények végrehajtását illetően a vádlott feltárázó jellegű beismerő vallomást tett, olyan részletekről is beszámolva, melyet csak az elkövető tudhatott. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a beismerő vallomás és az azt alátámasztó helyszíni szemle jegyzőkönyvek, fényképek, igazságügyi orvosszakértői és igazságügyi ujjnyomszakértői vélemények zárt logikai láncolatot alkotnak, a másként történés lehetősége kizárt.

Az elsőfokú bíróság a vádban írt többi cselekményre is figyelemmel részletesen vizsgálta, hogy az élet ellenes cselekmények elkövetésekor a vádlott és a sértett élettársi kapcsolatban éltek-e. A rendelkezésre álló bizonyítékok teljes körű elemzése és értékelése alapján megalapozottan állapította meg tényként az élettársi közösséget.

A Budapest Környéki Törvényszék mindezek alapján indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget tett, amellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

A helyesen megállapított tényekből az elsőfokú bíróság az élet ellenes cselekmények vonatkozásában okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A törvényszék az elmeorvoszakértői vélemények alapján helyesen zárta ki a vádlott cselekvőségének rövidzárlati cselekményként történő értékelését, ugyanakkor vizsgálta, hogy az élet ellenes cselekmény erős felindulásban elkövetett emberölés büntetetté valósította-e meg.

Az erős felindulásban elkövetett emberölés csak akkor állapítható meg, ha az elkövető olyan méltányolható okból származó intenzív, de ép lélektani alapon létrejött indulat hatása alatt cselekszik, melynél az indulatot kiváltó és erkölcsileg menthető ok az elkövetőn kívül álló okból jön létre.

Az erős felindulás fennállását az elkövetés konkrét körülményei az indulat intenzitását az események folyamatosságának elemzése biztosítja azzal, hogy mindezt az elkövető pszichikai tulajdonságainak összefüggésében kell megítélni.

Az állandó bírói gyakorlat a becsületsértés és az emberi méltóságát szóban sértő cselekményeket is olyan jellegűnek tekinti, amelyek miatt a keletkezett indulatokat méltányolható okból kialakulnak kell tekinteni. (BH 1999. 219., BH 2006.140.)

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján helytállóan állította meg, hogy a vádlott az indulat magas hőfokán és rögtönösen hajtotta végre mindkét sértett esetében az életellenes cselekményét.

Részletesen vizsgálva a vádlott és a sértett konfliktusokkal terhelt kapcsolatát megállapította, hogy a vádlottat valóban lenézte a sértett és érezte azt is, hogy őt kihasználják.

A vádlott befelé forduló, heves és érzékeny egyéniség, kudarcaiért másokat okok, folyamatosan konfliktusokba kerül, kisebbségi érzésekkel küzd, kapcsolataiban mások szempontjait nehezen tudja elfogadni.

Ugyanakkor helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott indulatkitörése nem méltányolható okból származott.

Az előzményeket tekintve az irányadó tényállás szerint bár a vádlott érezhette azt, hogy őt a sértettek lenézik, azonban utóbbiak részéről nem hangzottak el olyan durva megszégyenítő, megálázó az önérzetét súlyosan megszégyenítő kifejezések, melyek indokoltak volna méltányolható okból származó indulatot, mely ölési cselekményekhez vezetett.

Az elkövetést közvetlenül megelőzően továbbá a sértett részéről sem verbálisan, sem fizikailag nem került sor támadásra.

A vádlotti elmondáson alapuló tényállás szerint szokványos családi veszekedés zajlott a vádlott és a sértett között, melynek során a szakítást tényszerűen közlő sértettet a vádlott kihívó kérdéseivel addig provokálta, hogy a sértett közölte inkább elmegy Németországba. Jelen esetben az ezt követő vádlotti nagy erejű, intenzív támadás a két sértett ellen részint nem tekinthető a sértetti magatartásra adott arányos válasznak részint erkölcsileg nem igazolható.

Az elsőfokú bíróság az emberölés minősített eseteit érintően is teljes körű jogi indokolást adott, az élet ellenes cselekmény minősítése megfelel az anyagi jogszabályoknak.

Az irányadó tényállás alapján nem támadható azon következtetése sem, miszerint a vádlott cselekménye az idős a sértettel szemben nem illeszkedik a 2012. évi 160. § (2) bekezdés bc) pontja alá.

Ahogy a törvényszék úgy az ítélet tábla sem osztotta azt az ügyészi álláspontot miszerint a vádlott és a sértett élettársnak nem minősíthetők együttélésük ténye nem jelentett volna élettársi közösséget, közös gazdálkodást.

Az elkövetéskor hatályban volt Polgári törvénykönyv a 1959. évi IV. törvény 685/A. § szerint élettársi kapcsolat áll fenn két házasságkötés vagy bejegyzett élettársi kapcsolat létesítése nélkül közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben (életközösségben) együtt élő személy között.

Az 578/G. § (1) bekezdés szerint az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködés arányában szereznek közös tulajdont. Ha a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni, a háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít.

A tényállás szerint ugyan a vádlott élettársához képeset rosszul keresett ennek ellenére nem pénzzel de hozzájárult a család megélhetéséhez, ideértve a ház körüli feladatok elvégzését és a sértettel közösen gazdálkodott.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott és élettársa esetében a háztartásban végzett munkára tekintettel közös tulajdont illetően a szerzés aránya nem megállapítható az 50.000 forint készpénz a vádlott esetében nem tekinthető idegen dolognak, így tényállási elem híján az elsőfokú bíróság helyesen mentett fel őt a kifosztás miatt emelt vád alól.

A vádban szereplő további bűncselekmény a jármű önkényes elvétele büntette tekintetében is helyálló az elsőfokú bíróság álláspontja.

Az elsőfokú bíróság törvényesen értékelte, hogy a vádlott számára az elbírálás idején hatályos Büntető törvénykönyv alkalmazása jelent kedvezőbb elbírálást.

Jelen ügyben a vádlott terhére megállapított kétszeresen minősülő élet elleni bűncselekmény esetében az alapvető különbség a két büntethetőség között a feltételes szabadságra bocsátás szabályainak változása jelenti, mind az életfogytig tartó mind a határozott ideig tartó szabadságvesztés esetén.

A vádlott terhén megállapított élet ellenes bűncselekmény az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 166. § (2) bekezdés d), f) pontja szerint 10-20 évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A 47/A. § (1), (2) bekezdés szerint, ha a bíróság a feltételes szabadság lehetőségét nem zárja ki annak legkorábbi időpontját a 33. § (2) bekezdés c) pontja szerint el nem évülő bűncselekménynél legkorábban 30 évben, határozza meg, felső határ megállapítása nélkül.

Az elbíráláskori 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 160. § (1), (2) bekezdés d) és f) pontjai szerint minősülő emberölés büntette esetén a korábbival azonos módon 10-20 évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni az elkövetőt, a 43. § (1) bekezdés szerint azzal miszerint ha a bíróság a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét nem zárja ki annak legkorábbi időpontja a 25, legfeljebb 40.

Emellett az 1978. évi IV. törvény 47. § (1), (2) bekezdés értelmében határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélet esetén a feltételes szabadságra bocsátásnak fegyházban végrehajtandó büntetés esetén akkor van helye, ha az elítélt a büntetés legalább 4/5 részét kitöltötte. A jelenleg

hatályos Btk. 38. § (1), (2) bekezdés a) pontja szerint a feltételes szabadságra bocsátás, amennyiben az nem kizárt, a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon lehetséges.

A feltételes szabadság fenti két szabályozását figyelembe véve az ítélőtábla álláspontja szerint is az elbíráláskori Btk. rendelkezései a kedvezőbbek a vádlott számára.

Az ítélőtábla a büntetés kiszabását illetően egyetértett azzal az ügyészi állásponttal, hogy a vádlott javára sem az időmúlás, sem a kisgyermekes állapot nem értékelhető enyhítő körülményként, ahogyan az sem, hogy tettét indulati állapotban követte el.

Az ügyészi álláspontot osztotta abban is, hogy a korábbi bűnösségi körülmények helyes számbavétele mellett sem értékelte az elsőfokú bíróság kellő súllyal a többszörösen minősülő emberölésnek a társadalmat kiemelten veszélyeztető voltát a 19 évi szabadságvesztés meghatározásakor.

Valamennyi bűnösségi körülményre, a cselekmény tárgyi súlyára és az elkövető társadalomra veszélyességére is figyelemmel az ítélőtábla szerint az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés nem szolgálja a Btk. 79. §-ban meghatározott büntetési célok közül különösen a generális prevenciót azt, hogy másokat is visszatartsa attól, hogy ilyen kiemelkedően súlyos bűncselekményt kövessen el.

Ezért az Fővárosi Ítélőtábla a Budapest Környéki Törvényszék által kiszabott büntetést a Btk. 41. § alapján életfogytig terjedő szabadságvesztésre súlyosította annak legkorábbi időpontját a Btk. 43. § alapján 28 évben meghatározva.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a törvényszék felülbírált ítéletét a Be. 361. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva a Be. 372. § (1) bekezdés alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a védő kirendelésével összefüggésben felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdés alapján a vádlott köteles megfizetni.

Az Ítélőtábla a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a Be. (1), (2) alapján kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

**Budapest, 2016. év október hó 13. napján**

|                                                                                |                    |             |
|--------------------------------------------------------------------------------|--------------------|-------------|
| <b>Dr. Nehrer Péter s.k.. Kósa Zsuzsanna s.k.. Sárecz Szabina Martina s.k.</b> |                    |             |
| <b>a tanács elnöke</b>                                                         | <b>előadó bíró</b> | <b>bíró</b> |

A kiadmány hitelül:

Bodócsné Papp Edina  
bírósági ügyintéző